

Tölögön Mameyev

(1938)

12 Mayıs 1938 tarihinde Kara-Kulca ilçesinde doğdu. Oş Pedagoji okulunu bitirdikten sonra okulda öğretmenlik, ilçe gazetesinde sorumlu katip görevlerinde bulundu ve "Kırgızstan Madaniyatı"

gazetesinde çalıştı. 1993-1995 yıllarında "Muras" dergisinde çalıştı, 1996 yılından beri "Meenet" gazetesinin baş redaktörü olarak çalışmaktadır. Onlarca şiir kitabının yazarıdır.

Şiirler

ÖKSÜTÖT KALKIM AZDIGIN

Uktabay keede cılanıp çaşka cazdığım,
Özöktü örttöyt uruguñ, elim, azdığım.
Tartılat közgö kezderiñ, cürgön kan keçip.
Kargaymın anan tagdırdın boooru taştığın.

Tagdırdın taş boor toruna keede kamalıp,
Közünön çaşñ, booruñan çoşo kan ağıp.
Kelgeniñ estep, keyiymin tütöp ar dayım,
Can sooga surap, toolorgo kaçıp tayanıp.

Özögün örttöp kaygılıu küngö tuş kılıp,
Kanatı singan kapasta alsız kuş kılıp.
Aydıñduu ceriñ alduular tartıp alışıp,
Artıñdan cebe köp kuugan eken ışıkrıp.

Sıyınıp atka, sıyınıp calgız küçünö,
Sıyınıp emgen enenin iyık sütünö.
Camıntıp toonu, cay kılıp ömür ötöpsün,
Uruguñ senin kalarda takır üzülö.

Askasın cürgön ar dayım ketpey mekendep,
Az uruk bul el bürkütö okşoş dep.
Asırıp toolor alıptır seni oşondo,
Bürkütöy kıybay koynumda çaşar beken dep.

Alısta kalıp Ene Say, Şıbir cer anan,
Koynuñda kurçup toolordun alsız el anan.
Ala Too saga emizip sütün eneñdey,
Bürkütü bolup kalıpsñ toonun sen anan.

SEN KETKENDE

Sen ketkende sarı saamay küz ele,
Sarı bolçu daraktarda calbırak.
Azır mına caap catat kar burap,
Terezede oturamın caldırıp.
Kış küzdü kuup kirip keldi tüz ele.

Çabalekey taştap küzdö uyasın,
Uşul üydü bir aylanıp uçtu da
ketti sendey, öz uyasın kuştu da
sağıntabı? Azır sırta kış mına
Aylanaga tögüp appak sıyasın.

Nazik kuştun toñup turat uyası,
Uşul üydün aybanında şıptığı,
Kıçağanday suuk biyıl kış dağı.
Öz uyasın sağıngandır kuş dağı
Uyası da sağınganday kıyazı...

Sırtta uya, men üydümün tuncurap,
Baştı mıkçıp oylop turam eçendi
Çabalekey tobu menen esenbi?

.....
A eşikte apakay kar tur burap.

KAHREDİYOR HALKIM AZLIĞIN

Uyuyamayıp bazen ıslanır yaşla yastığım,
İçimi yakıyor boyum, halkım azlığın.
Gözümün önüne gelir geçmişin, kan içindeki,
Lânet ederim sonra, kaderin taş bağrılığına.

Kaderin acımasız ağına bazen yakalanıp,
Gözünden yaş, bağrından kıpkızıl kan akıp,
Geldiğini hatırlayıp kahurlanırım her daim,
Canını kurtarmak için dağlara doğru kaçıp.

İçini yakıp kaygılı günlere düşürüp,
Kanadı kırılmış, kafeste, hâlsiz kuşa çevirip.
Aydınlık yerini güçlüler, çekip alıp,
Ardından çok defa ok kovalamış uçuşup.

Sığınıp ata, sığınıp yalnız gücüne,
Sığınıp emdiği annenin kutsal sütüne.
Dağı mesken tutup, sâkin ömür geçirmiş,
Boyun senin, tamamen yok olacağı sırada.

Kayalarda gezmiş her daim, yerleşip mekan edinip,
Sayısı az bu halk, kartala benziyor deyip,
Dağlar beslemiş seni o zamanlar,
Kartal gibi kıyamayıp, koynumda yaşar mı deyip.

Uzakta kalıp Yenisey, Şıbir yer sonra,
Koynunda yaşayıp güçsüz halk sonra.
Ala Dağ sana emzirerek sütünü annen gibi,
Kartalı oluvermişsin dağın, sen sonra.

SEN GİDERKEN

Sen giderken sarı benizli güz idi,
Sarı idi ağaçlarda yapraklar.
Şimdi, işte yağmakta kar uçuşup,
Pencerede oturuyorum gözleyerek.
Kış güzü kovup girdi geldi doğrudan.

Kırlangıç terk edip güzün yuvasını,
Şu ev üstünde bir dönerek uçtu da
gitti sen gibi, kendi yuvası kuşu da
özletir mi? Şimdi dışarıda kış işte
Etrafa dökerek ak pak boyasını.

Zarîf kuşun donmakta yuvası,
Bu evin eyvanında oluktaki,
Görülmemiş soğuklukta bu yıl kış da,
Öz yuvasını özlemiştir kuş da,
Yuvanın da özlemiş gibi hâli...

Dışarıda yuva, ben evdeyim canım sıkkın,
Kafama takıp düşünüyorum birçok şeyi
Sürüsüyle birlikte kırlangıç iyi mi?

.....
Dışarıdaysa apak kar var uçuşup.